

1

Toen we voor de eerste keer dit jaar een nachtelijke picknick hielden, was het bijna drie weken geleden dat Wolf was teruggekeerd uit de dood.

Je hebt van die jeugdherinneringen die tot in je merg zijn doorgedrongen, die maar blijven voortbestaan en hun lange schaduw vooruitwerpen naar je toekomst. Die nachtelijke picknicks hadden mijn broer en zus en ik als kind samen verzonnen, aanvankelijk als een soort daad van verzet die gevaarlijk verslavende vonkjes in onze buik deed ontvlammen en die gaandeweg, doordat we het steeds vaker deden en doordat onze ouders het oogluikend toestonden, een spontaan ritueel werden.

Dan glipten we het huis uit, met tassen vol etenswaar die we uit de voorraadkast en de koelkast hadden gepikt, en dan trokken we het donker in en zochten een plek en een tijdstip en een moment die samenvielen, zodat we onze geheime ik uit zijn kooi van het dagelijks leven konden bevrijden, al was het maar voor heel even.

Vandaar dat ik bij ons thuis in de hal stond te rillen in de bijtende kou van de late avond en met een fijn slaperig gevoel toekeek hoe mijn broer mijn lievelingssjaal stevig om mijn nek knoopte. Ik was vroeg naar bed gegaan en hij had me wakker moeten schudden en zich daarbij als een knappe geest met warrig haar in het donker van mijn kamer over me heen gebogen.

Het was begin januari, en het was tot nu toe een gemeen koude maand geweest. Er werd sneeuw voorspeld, maar die was vooralsnog niet gevallen. Ik had sneeuw als een zuiverende substantie beschouwd die een schone lei beloofde, tot hij smolt en je het vuil zag dat er al die tijd onder verstopt had gelegen.

‘Wat gaan we doen?’ vroeg ik, nog daas van de slaap.

Ik vergat te fluisteren, dus mijn stem was door de hele gang te horen, en

Fenrin maande me zacht tot stilte. Door de achterdeur die openstond, woei koude lucht naar binnen, die zich voorzichtig om onze benen wikkelde.

‘Echt een schande dat je dat onderhand nog niet begrepen hebt,’ mompelde hij, en hij glimlachte er heel ondeugend bij.

Ik haalde mijn handschoenen uit de zak van mijn leren jack en wurmde mijn vingers erin. Fenrin nam mijn hand in de zijne en trok me mee naar buiten. We liepen over het bevroren, knerpemde gras van het gazon naar de boomgaard aan de rand van de tuin, en liepen linea recta op de waakhond af.

De waakhond was de stokoude gedrongen eik die aan het begin van de boomgaard stond. De legende wilde dat die boom er al langer stond dan het huis, dat bewust in zijn schaduw was gebouwd. Het was een knoestig oud geval met wijd uitstaande takken, die erom bekendstond dat hij op een windstille dag zijn takken liet zwaaien, alsof hij wind wel voelde, maar verder niemand. In het voorjaar groeiden er op de stam hier en daar piepkleine stervormige bloemetjes, die Esther en ik dan plukten en door een kleine hoeveelheid gezichtscrème mengden, waarvan haar klanten er volgens haar van de ene dag op de andere een stuk jonger uitzagen. Ze had vaak al een jaar van tevoren bestellingen voor die crème. Eén anonieme klant betaalde een fiks bedrag om elk jaar van een levering verzekerd te zijn, met daarbij de eis dat de crème met de allereerste bloemen van het seizoen gemaakt moest zijn, want die hadden volgens Esther de beste werking.

Het was nu echter nog veel te vroeg in het jaar voor deze stervormige bloemetjes, en de stam van de waakhond was kaal, maar onderaan lag een kring van licht. Vanaf hun kaarsensokkel likten vlammetjes langs de bast omhoog, zodat die goudkleurig oranje werd en in het donker felle vonken afgaf. Wat verder omhoog was de boom versierd met snoeren met kleine lampjes, die tussen de kale wintertakken fonkelden en die de lucht lieten oplichten. Elektrische magie.

Onder de waakhond, met zijn kring van kaarslicht, lag een deken, met daarop allemaal bordjes en schalen. Aan de rand zaten twee gehurkte gestalten. Toen wij aankwamen, hielden ze even op met waar ze mee bezig waren, en hun gezichten werden van onderaf door de kaarsen verlicht.

Ik slaakte – echt helemaal niets voor mij – een kreet van verrukking.

‘Een nachtpicknick,’ fluisterde ik blij.

Fenrin knipoogde naar me. Mijn zus, Thalia, zat ontspannen op haar hurken en keek naar me op. Ze had een witte wollen sjaal om, die in enorme

lobbige plooiën om haar nek hing, en haar karamelkleurige haar lag wijd in zachte golfjes over de wol. Ze had haar dikste winterrok aan, de rok met de kleur van donkere bordeauxwijn, die zwaar rond haar enkels draaide en net lang genoeg was om als ze liep over de grond te strijken. Ik had hem een keer zonder het te vragen van haar geleend. Ik was kleiner dan zij, en de zoom was gescheurd doordat ik er steeds op was gaan staan. Thalia werd zelden boos, maar áls ze boos werd, was het ook goed raak. Dat was zo'n vertoning dat het bijna de moeite waard was om haar boos te máken, gewoon om het een keer te ervaren.

Naast haar zat Wolf, zijn magere lichaam begraven onder lagen stof in gedempte steenkleuren. Met zijn zwarte ogen en bleke huid, die in de gloed van de lampjes een warmere tint kregen, zag hij er bijna weer uit als vroeger, weer meer als de slanke slungel uit het verleden – dat land ver weg, waar wij dingen als leven en gezondheid allemaal als iets vanzelfsprekends hadden beschouwd.

Ik trok een wenkbrauw naar hem op. 'Jij was toch dood?'

Hij grijnsde. 'Ik ben teruggekomen om jullie eens lekker te kwellen.'

Met verbijsterende regelmaat maakten we dit grappje telkens weer, steeds in een andere variatie. Het was niet eens grappig, maar we deden alsof we het wel grappig vonden.

Er was een tijd geweest dat ik me op Wolf gestort zou hebben en hem onophoudelijk geplaagd zou hebben, tot hij me van zich af had geduwd; maar dat was een andere Wolf geweest, en wij waren toen anders geweest. Nu waren we allemaal doodsbang om hem aan te raken, alsof hij als glas in scherven zou vallen en de illusie dat hij echt terug was aan diggelen zou gaan.

Wolf was dan misschien weer tot leven gewekt, maar het was wel duidelijk dat hij niet in blakende gezondheid verkeerde. In het ziekenhuis hadden ze hem omzichtig verteld dat hij longontsteking had, met op de koop toe de vage mededeling dat er 'complicaties' waren. Ze hadden hem naar huis gestuurd om aan te sterken, voorzien van een indrukwekkend scala aan medicijnen, waarvan de helft klonk alsof de artsen hem die alleen maar hadden voorgeschreven omdat ze het zekere voor het onzekere wilden nemen.

Ik kon het ze ook niet echt kwalijk nemen. Het viel vast niet mee om een ernstig geval van wederopstanding te moeten diagnosticeren.

Ik liet me op mijn knieën zakken. Hier onder de waakhond beschermden de stevige, verweerde takken ons tegen de wind en was alles rustig en stil. De

winterkou beet een beetje in mijn wangen, maar mijn leren jas hield de rest van mijn lichaam goed warm.

Het was heerlijk.

Op de deken voor mij balanceerde een dienblad met vier bekers met op de bodem een hoopje marshmallows, die wachtten tot ze volgeschonken werden met de warme chocolademelk met een vleugje kaneel, die ernaast stond in een enorme ketel met een wollen doek eromheen, waarvan de tuit stoom de lucht in blies. Een stenen dienschaal was hoog opgetast met de chocoladebrownies waar Thalia bekend om stond. Ernaast lag een rij stroopkoekjes met een randje suiker opgestapeld.

‘Wiens fantastische idee was dit?’ vroeg ik.

‘Van mij,’ zei Wolf.

Fenrin snoof verontwaardigd. ‘Hij bleef maar zaniken dat hij zich veelde en zei dat hij niet kon slapen, vandaar dat ik dit maar heb voorgesteld.’

‘Weet je wat we zouden moeten doen?’ zei ik geïnspireerd. ‘We zouden een kerstfeest moeten geven.’

‘Eh... volgens mij is dat een gepasseerd station,’ zei Fenrin. ‘Het hele idee van het kerstfeest is dat je het met, zeg maar, k erst houdt. En dat hebben wij niet gedaan.’

‘Waarom eigenlijk niet?’ vroeg Wolf.

Er viel een stilte, zo ongemakkelijk dat ik mijn tenen in mijn schoenen voelde krullen.

Omdat jij dood was en niemand zin had om iets te vieren.

‘We moeten vragen of we nu een feest mogen geven,’ zei ik halsstarrig, en ik leunde tegen de boomstam en drukte mijn wervelkolom lekker tegen de ruwe bast.

Thalia zuchtte. ‘Ja hoor. En dien dan meteen even een verzoek in voor een vakantie naar Atlantis, als je toch bezig bent.’

‘En voor taartpunten van de maan,’ zei Fenrin met een trekje om zijn mond.

‘Gemaakt van eenhoornbladerdeeg,’ voegde ik eraan toe. Ik kreeg opeens honger en pakte een dik stuk chocoladebrownie. Thalia had ze eerder die dag gebakken. De verse gember die ze in het beslag deed, prikte heerlijk op mijn tong.

‘Jezus, wat is het koud,’ kreunde Fenrin. ‘Waarom doen we dit niet binnen, zoals normale mensen?’

‘Het is verkwikkend,’ zei Thalia. ‘Je wordt er goed wakker van.’

Thalia was een echt natuurmens. Van buiten zijn kreeg ze energie. Ik wist dat sommige mensen dachten dat ze het alleen maar deed om aandacht te trekken, maar ik had haar wel eens ’s avonds laat, als ze dacht dat niemand haar zag, op blote voeten naar buiten zien rennen, de verse sneeuw in. Later zag ik mijn lieve gestoorde zus dan met verkleumde, blauw aangelopen voeten tegen haar radiator aan gedrukt zitten.

Normaal gesproken gingen we verder dan waar we nu zaten, aan de rand van onze tuin, maar voor nu was dat ver genoeg. In de kerstvakantie waren we de deur amper uit geweest, doordat Wolf er zo slecht aan toe was en de volwassenen over ons allemaal waakten als een wel erg irritante combinatie van haviken en bijen, maar het had niet verstikkend gevoeld. We hadden ons juist veilig gevoeld.

Wolf boog zich naar voren en pakte twee brownies. Ze waren allebei dikker dan mijn hand en bijna zo groot als mijn handpalm. Ik keek vol ontzag toe hoe hij de eerste in twee happen naar binnen werkte en meteen aan de tweede begon. Hoe had hij dat ding in vredesnaam zo snel in zijn mond gekregen?

Als zijn wederopstanding iets intact had gelaten was het zijn eetlust wel. De maaltijden waren de laatste tijd een hele belevenis. Hij at alles wat hij voor zijn neus kreeg, en met een haast orgastisch genot. Dat was volstrekt nieuw: de Wolf van vroeger was altijd heel kieskeurig met eten geweest en had zelden zijn bord leeggegeten. De rest van de familie plaagde hem al met zijn nieuwe gulzigheid, maar zelf begreep ik het wel. Ergens plezier aan beleven is een heel directe, duidelijke manier om te voelen dat je leeft, en daar had Wolf op dit moment behoefte aan.

‘Wie wil er nou wakker worden?’ bromde ik met een mond vol brownie. ‘Het is winter. We horen een winterslaap te houden, net als alle hoogstaande zoogdieren.’

‘Heel afgezaagd, Summer,’ vond Thalia. ‘Dat je naar een seizoen vernoemd bent, betekent nog niet dat je het ook moet belichamen.’

‘Namen zijn anders heel belangrijk,’ wierp ik tegen. ‘Namen vormen ons. Wij voegen ons naar onze naam, onze naam voegt zich niet naar ons. Ik meen me bijvoorbeeld te herinneren dat Fenrins naam afkomstig is van een oud-Noors woord dat “klootzak” betekent.’

Wolf schaterde het uit. Met zijn diepe chocoladebruine stem, die wij zo lang hadden moeten missen, was dat een prachtig geluid. Fenrin slikte een

plotselinge blijde grijns weg en probeerde de indruk te wekken dat het hem niets deed.

‘En Wolf dan?’ zei hij. ‘Bedoelen we nou echt dat zijn naam de naam van een behaard roofdier is omdat...’ Hij zweeg. ‘Verdomme.’

‘Zie je wel?’ kraaide ik. ‘Het is voorbestemd.’

‘Thalia is vernoemd naar de muze voor de dichtkunst, maar wanneer heb je haar voor het laatst een gedicht zien lezen?’ kaatste Fenrin de bal terug.

‘De oorspronkelijke Griekse etymologie van Thalia betekent weelderig, broertje van me. Groen gekleurd.’ Thalia stak haar armen in de lucht en gooide haar hoofd in haar nek. ‘Bloeiend.’

‘En zij laat ook dingen bloeien,’ voegde ik er redelijkerwijs aan toe. ‘Kruiden. Bloemen. Het kruis van schooljongens.’

Thalia liet haar armen zakken en gaf me een zet. ‘Jij moet altijd weer ordinair doen.’

‘Geef me dan maar wat van die chocolademelk, voor hij koud wordt,’ zei Fenrin, terwijl hij ongemerkt wat dichterbij Wolf toe schoof. Ik vroeg me al af of Wolfs nieuwbakken voorliefde voor toegeeflijkheid zich ook tot mijn broer uitstrekte. Qua relatie moest het wel een soort mijnenveld zijn als de jongen op wie je verliefd was opeens terugkeerde uit de dood.

‘Schenk zelf maar in, luiwammes,’ zei Thalia onderuitgezakt, maar ze deed het toch voor hem, omdat ze zo nu eenmaal in elkaar stak. Ik legde mijn hoofd in mijn nek en voelde voor het eerst in heel lange tijd weer zoiets als geluk.

Wolf doorbrak de stilte, waarin we alleen het zachte ruisen van de wind boven ons hoorden.

‘Ik wil iets zeggen.’

Mijn maag kneep samen, en ik wist niet goed waarom. Wolf legde zelf een hand tegen zijn borst, precies op de plek van zijn hart.

‘Wat jullie voor me gedaan hebben, dat jullie me weer tot leven hebben gewekt...’ zei hij op zo’n ernstige toon dat ik er een vreselijk ongemakkelijk gevoel van kreeg. ‘Ik beloof dat ik ooit een manier vind om jullie daarvoor te belonen.’

Ik geloofde mijn oren niet – dit was echt niets voor de stuurse Wolf.

‘Eigenlijk zijn jullie mijn goden, als je er goed over nadenkt,’ ging Wolf op mijmerende toon verder. Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik zou jullie eigenlijk moeten aanbidden.’ Hij draaide zich om en plantte zijn handen plat op de deken op de grond vóór Fenrin, die grote ogen opzette. ‘Ik zou

eigenlijk moeten neerknielen en jullie namen moeten prijzen,' zei hij gevoelvol, terwijl hij gaandeweg zijn stem verhief.

Ik begon te lachen, Thalia maakte sussende geluiden en Fenrin keek alleen maar met open mond toe.

'Summer, ik dank u,' brulde Wolf naar de hemel. 'Thaliaaaa, gij zijt mijn redder. Fenrin, ik aanbid u...'

'Stil nou, je maakt de ouders nog wakker,' siste Thalia haastig.

'Toe nou, zeg, alsof die niet allang weten dat wij buiten zijn,' zei ik snuivend. Ze maakten meestal geen bezwaar tegen onze plannetjes, zolang we het maar op eigen terrein deden, waar we 'veilig' waren.

Er kroop een allerschattigste blos over Fenrins wangen. Mijn flauwe zelf wilde daar heel graag iets over zeggen, maar ik hield me in. Wolf ging weer zitten en wierp me een uitermate prettige grijns toe.

'Dat ik besta, heb ik alleen maar aan jou te danken,' zei hij, en mijn hart sprong op.

Nu begreep ik waarom Wolf een nachtelijke picknick wilde houden, waarom wij dat allemaal wilden. Zo met elkaar was het een zeldzaam en bijzonder gestolen moment. We waren alleen thuis voor het weekend – de volgende dag gingen we terug naar de kostschool waar onze ouders ons, in een van hun bekende aanvallen van beschermingsdrift, het afgelopen semester naartoe hadden gestuurd.

Dan waren we opnieuw afgesneden van de jongen die nog maar net terug was in ons leven, nadat hij daarin met zijn afwezigheid een gruwelijk gat had achtergelaten. Dat gat deed nog steeds pijn. De wond lag nog steeds open. We hadden het gevoel alsof hij elk moment weer kon verdwijnen. Dat was een verschrikkelijk gevoel, alsof je eindeloos viel zonder dat je ooit neerkwam.

Uit het donker klonk opeens een dof gekraak, waardoor het moment verbroken werd.

'Een das,' fluisterde Thalia, en haar opengesperde ogen glinsterden in het licht van de kaarsen.

'Zijn dassen zo onhandig?' fluisterde ik terug.

'Ze hebben van die enorme poten. Waarschijnlijk kunnen ze moeilijk hun evenwicht bewaren...'

'Jongens,' zei Fenrin.

Er kwam iemand tevoorschijn tussen de duistere stammen van de bomen voorbij onze lichtkring. Het bosje grensde aan de duinen, die uitkwamen op

het strand, de kust, een uitgestrekt gebied dat alle wezens kon uitspuwen die je je maar kon verbeelden, en verbeelding werd vaak door het duister aangewakkerd. In gedachten zag ik een kronkelend zeemonster dat zichzelf uit de golven had gesleept en vanuit de baai naar ons toe glibberde. Ik zag een weerwolf met ontblote tanden en van speeksel glinsterende kaken, die op zijn hurken met gespannen spieren zat te rillen.

Jammer genoeg was het iets veel gewoners, zij het misschien wel net zo gevaarlijk.

Het was Marcus.

Marcus Dagda, onze voormalige beste vriend en de ex van Thalia. Hij was verbannen uit ons huis. Hij was verbannen uit ons leven. Hij hoorde hier niet te zijn.

Hij keek ons lang aan, zijn gezicht zag er in de grijze duisternis voorbij ons kaarslicht bleek en wasachtig uit.

Toen zakte hij in elkaar.